

ΤΑ ΩΡΙΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Ἡ μισοκρία τῶν περιβίων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψουμε τὴν ἀγανάκτησι τοῦ Φλωρεστάν, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖσε ἀκουμπισμένος στὸ τζάκι τῆ συνουμλία αὐτῆ. Ὅστε τὸν ἐπρόσεχαν καθόλου...Κι' ὁ θυμὸς του γινόταν ἀκόμα μεγαλειότερος, γιατί φανταζόταν ὅτι ἡ δούκισσα γιὰ νὰ τὸν ἐξευτελίσει, ἐρωτοτροποῦσε τώρα μὲ τὸν νεαρό της ἐξάδελφο.

Αὐτὸ ἄμαρ δὲν ἦταν ἀληθινὸ. Ἡ δούκισσα ντὲ Λουσινὰ μόνον ἀμνηστία ἠτορῶν ἐνοιῶθε προὐ τὸ δοκίμα ντὲ Μονμπρισόν, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγαλῶσει σχεδὸν στὰ χέρια της. Ὁ Φλωρεστάν λοιπὸν, μανιασμένος γιὰ τὸν περιφρονοῦσαν ἀποφάσισε νὰ φερθῆ μὲ ἀνάλογο τρόπο.

Προχώρησε πρὸς τὸ νεαρὸ δοκίμα, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε γυρισμένη τὴν ράχη, τὸν ἀγγίζει ἐλαφρὰ στὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπε ἤρεθ κ' εἰρωνικά :

— Καλησπέρα σας, κύριε...Σὰς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν μόλις σὰς ἀντελήφθην.

Ὁ δοῦξ ντὲ Μονμπρισόν, μόλις τὴν στιγμή ἐκεῖνη ἀντελήφθη τὴν παράληψιν ποῦ εἶχε κάνει, μὲ τὸ νὰ μὴ χαιρετήσῃ τὸν ὑποκόμητα ὅταν μῆκε μέσα. Γύρισε λοιπὸν πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε μ' ἐγκαρδιότητα :

— Ὁ δοῦξ : κύριε μου... Μὲ συγχωρεῖτε... Δὲν ἐξέρω πὼς νὰ δικαιολογηθῶ γιὰ τὴν ἀγένειά μου... Ἐλπίζω ὡστόσο ὅτι ἡ ἐξάδελφός μου, ἡ ὁποία εἶχε συγκεντρώσει ὅλη μου τὴν προσοχή, θὰ εὐαρεστηθῆ νὰ μὲ δικαιολογήσῃ σὲ σὰς.

— Κόνρατ ! φώναξε ἡ δούκισσα, πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγανάκτησι. Μὴ σὲ μέλλει... Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ζητήσης συγγνώμην... Καλὰ ἔκανες ποῦ δὲν τὸν χαιρετήσας.

Ὁ δοῦξ ντὲ Μονμπρισόν, νομίζοντας ὅτι ἡ ἐξάδελφός του ἀστευεῖσταν, εἶπε στὸν ὑποκόμητα ποῦ εἶχε γίνε πελιδὸς ἀπ' τὸ θυμὸ του :

— Δὲν ἐπιμένω, κύριε, ἀφοῦ ἡ ἐξάδελφός μου μοῦ τὸ ἀπαγορεύει... Βλέπετε εἶνε λίγο κηδεμών μου ἡ δούκισσα.

— Κι' ἐλπίζω ὅτι ἡ κηδεμονία της αὐτῆ θὰ ἔχη συνέχεια, ἔκανε μὲ εἰρωνία ὁ ὑποκόμης ντὲ Σαιν—Ρεμί. Γι' αὐτὸ μάλιστα ποῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ σὰς κάμω μιά πρότασι.

— Σὲ μένα, κύριε ; ρώτησε ὁ δοῦξ ντὲ Μονμπρισόν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ πειράζεται ἀπὸ τὸ σαρκαστικὸ ὕφος τοῦ Φλωρεστάν.

— Σὲ σὰς, μάλιστα. Σὲ λίγες μέρες φεύγω γιὰ τὸ Γερολατάν, ὡς ἀκόλουθος τῆς ἐκεῖ προεβίας. Σκοπεῖω λοιπὸν νὰ πουλήσω τὸ μέγαρό μου, τὰ ἐπιπλά μου καὶ τοὺς σταύλους μου... Τί λέτε ; Τ' ἀγοράζετε σεις ;... Ἐτοι ἡ κυρία δούκισσα Λουσινὰ θὰ μπορῆ νδρκεῖται νὰ σὰς βλέπῃ ἀπὸ μὴ μυστικὴ εἰσοδο ποῦ τὴν ἐξέρι πολύ καλά, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιλαμβάνεται κανεῖς.

— Δὲν σὰς καταλαβαίνω, κύριε !... εἶπε ὁ νεαρός δοῦξ.

— Κόνρατ, δὲν μπορεῖς νὰ δεχτῆς τὴν πρότασι αὐτῆ, εἶπε ἡ δούκισσα.

— Γιὰ τὴν δούκισσα, δὲν μπορεῖ νὰ δεχτῆ τὴν πρότασι μου ; ρώτησε ὁ Φλωρεστάν εἰρωνικά.

— Γιὰ τὴν Κόνρατ, ἐξακολούθησε ἡ δούκισσα, αὐτὰ ποῦ θέλει νὰ σοῦ πουλήσῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶνε κιόλας πουλημένα σὲ ἄλλους. Καταλαβαίνεις ; Θὰ πάθαινες ἀν τ' ἀγοράζας, ὅτι παθαίνουν ὅσοι πέφτουν σὲ χέρια ληστῶν.

Ὁ Φλωρεστάν δάγκωσε τὰ χεῖλη του.

— Κυρία, μετράτε τὰ λόγια σας ! φώναξε.

— Πῶς ; Ἐχομε κι' ἀπειλές... ἐδῶ... κύριε ; φώναξε κι' ὁ νεαρός δοῦξ.

— Μπα !. Δὲν βαριέσαι, Κόνρατ ; Μὴ δίνεις καμμιά προσοχή

στὰ λόγια του ! εἶπε περιφρονητικά ἡ δούκισσα. Κανένας ἄνθρωπος μὲ χαρακτήρα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη τὴν παραμικρὴ σχέσι μ' αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο. Ἄν θέλει, εἶμαι ἔτοιμη νὰ σοῦ πῶ καὶ τὴν αἰτία.

Κανεῖς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προβλέψῃ τί τέλος θὰ εἶχε ἡ σκηνὴ αὐτῆ, ἀν ἐκεῖνη τὴ στιγμή δὲν ἀνοίγε ἡ πόρτα διάπλατῃ καὶ δὲν ἔμπαινε μέσα, βορβορώδως καὶ παταγωῶδες, κατὰ τὴ συνήθειά του, ὁ δοῦξ ντὲ Λουσινὰ.

— Ὁ ! εἶσ' ἔτοιμη ; Ἀπὸ τώρα ; φώναξε στὴ σύζυγό του Λαμπρά !. Λαμπρά !. Καλησπέρα, Σαιν—Ρεμί ! Καλησπέρα Κόνρατ !. Εἶδατε, φίλοι μου, εἶδατε συμφορά ; Νὰ σκοτωθῆ ὁ καλὸς μας μαρκήσιος ντ' Ἀρβίλ ; Ἐμένα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ ἀκόμα τὸ μυαλό μου... Τί φρίκη ! Τί φρίκη !.

Ὁ ὑποκόμης ντὲ Σαιν—Ρεμί κι' ὁ δοῦξ ντὲ Μονμπρισόν εἶχαν κατορθώσει ἐντομεταῦδ ; ν' ἀνακτήσουν τὴν ψυχραιμία τους κι' ἔτσι ὁ δοῦξ ντὲ Λουσινὰ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτε ἀπὸ τὴ σκηνὴ ποῦ προηγήθηκε τῆς ἀφίξεώς του.

Ὅτε καὶ ἡ δούκισσα εἶχε χάσει καθόλου. Δὲν ἦταν ἄλλωστε ἀπὸ τίς γυναῖκες ποῦ τὰ χάνουν εὐκόλα. Ἐπειδὴ ἄλλως δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ περὶ τὴν παρουσία τοῦ Φλωρεστάν, εἶπε στὸ συζυγὸ της :

— Καθὼς εἶδες, εἰμ' ἔτοιμη... Ἄς φύγουμε λοιπὸν θαρθῆ μαζί μας κι' ὁ Κόνρατ, τὸν ὁποῖο θὰ παρουσιάσω ἀπόψε στὴν κυρία ντὲ Σενσάλ. Χτύπησε ἕνα κουδοῦνι γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ ἀμάξι.

Ὁ δοῦξ χτύπησε ἕνα κουδοῦνι κι' ἀμέσως ἕνας ὑπνρέτης παρουσιάστηκε.

— Τὸ ἀμάξι τῆς κυρίας ! τοῦ εἶπε.

Ὅταν ὁ ὑπνρέτης ἔφυγε πάλι, ὁ δοῦξ ντὲ Λουσινὰ ἐπρόθεσε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν σύζυγό του :

— Πῶς, Κλοτίλδη, δὲν στολιστικες ἀπόψε μὲ τὰ διαμάντια σου ; Μ' αὐτὴ τὴν τρυσαλέττα δὰ σοῦ πῆγαιναν περίφημα !

Ὁ ὑποκόμης ντὲ Σαιν Ρεμί, ἀκούγοντας νὰ γίνεταὶ λόγος γιὰ τὰ διαμάντια τῆς δούκισσῆς τὰ ὁποῖα ἐκεῖνη εἶχε ἐνεχυράσει γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ χρήματα, τὰ ράχητκε.

— Ἄκουξ ἐκεῖ ! ἐξακολούθησε ὁ Λουσινὰ. Μιά φορὰ ἔτυχε νὰ πάω κι' ἐγὼ σὲ συναναστροφῆ μαζί μὲ τὴ γυναῖκα μου κι' αὐτῆ δὲν μοῦ κάνει τὴν τιμὴ νὰ φορέσῃ τὰ διαμάντια της !. Ἐξέρεις, Φλωρεστάν, τὰ διαμάντια τῆς Κλοτίλδης εἶνε μοναδικὰ, ἀσύγκριτα.

— Ναί, τὸ ξέρει !... Φώναξε ἡ δούκισσα σαρκαστικά. Ἐξέρι πολύ καλά τὰ διαμάντια μου ὁ ὑποκόμης !

Ἐπειτὰ ἀπευθυνόμενὴ πρὸς τὸν Μονμπρισόν, ἐπρόθεσε :

— Κόνρατ τὸ μπράτσο σου !

Καὶ προχώρησε μαζί μὲ τὸν νεαρὸ ἐξάδελφό της πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ δοῦξ ντὲ Λουσινὰ τοῦς ἀκολούθησε μαζί μὲ τὸν ὑποκόμητα ντὲ Σαιν—Ρεμί ποῦ ἔβραζε ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

Ὅταν βρῆγαν ἔξω κι' ἔφθασαν μπρὸς τὸ ἀμάξι ποῦ τοὺς περιμενε, ὁ δοῦξ ρώτησε τὸν ὑποκόμητα :

— Φλωρεστάν, δὲν θάρθεις μαζί μας ;

— Ὅχι, πρέπει νὰ ἐξαγυρισω στὸ σπίτι μου, τοῦ ἀπάντησε ἀπότομα ἐκεῖνος.

— Τότε, καληνύχτα... Τί... μήπως τὰχεις χαλασμένα μὲ τὴν γυναῖκα μου ; Ἄνερθηκε στὸ ἀμάξι τῆς χωρὶς νὰ σὲ χαιρετήσῃ.

Μὰ ὁ Φλωρεστάν ἀνέβηκε κι' αὐτὸς στὸ δικὸ τοῦ ἀμάξι, ἀποφεύγοντας ν' ἀπάντησῃ.

Τὰ δυὸ ἀμάξια ἐξεκίνησαν σχεδὸν συγχρόνως.

Ὅταν ὁ Φλωρεστάν ἔφτασε στὸ μέγαρό του, ὁ καμαριέρης του Ρογῆος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερίμενε στὴν εἰσοδο, τοῦ εἶπε :

— Ἐπάνω εἶνε ὁ πατέρας σας.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ βίανωση καὶ πονηρὴ φουοιογνωμία.

Σας περιμένει.

— Καλά...

— Έπισης σ' ένα άλλο δωμάτιο σάς περιμένει κάποιος κ. Πιτζάν, στον οποίο είπατε νάρθη στις δέκα για να του εξοφλήσετε μία συναλλαγματική.

— Καλά... Καλά!.. ελπ. ο Φλωρεστάν.

Και, προχωρώντας προς τὸ δωμάτιο όπου τὸν περίμενε ὁ πατέρας του, ἐπρόσθεσε μονολογώντας:

— Ω!.. Τί βραδυά ἢ ἀποψινή!.. Τί βραδυά!..

Ὅταν βρέθηκε μπρὸς στὸν πατέρα του εἶχε πάρει πάλι ἓνα ὑποκριτικό ὄρος ταπεινώσεως καὶ συντριβῆς.

Σὰς ζητῶ συγγνώμην, πατέρα μου, τοῦ εἶπε, πού δὲν βρισκόμουν ἐδῶ τὴν ὥρα πού ἤρθατε, ἀλλά...

Ὁ κόμης ντὲ Σαιν Ρεμί ὅμως τὸν διέκοψε ἀπότομα καὶ τὸν ρώτησε:

— Αὐτός πού ἔχει τὴν πλαστογραφημένη συναλλαγματικὴ εἶν' ἐδῶ;

— Μάλιστα, πατέρα μου, εἶνε κάτω.

— Εἰδοποίησέ τον νὰ ἔλθῃ.

Ὁ Φλωρεστάν χτύπησε ἓνα κουδούνι καὶ ἀμέσως παρουσιάστηκε ὁ Ρογῆρος.

— Πές στὸν κ. Πιτζάν ν' ἀνέβῃ ἐπάνω! τὸν διέταξε.

— Ἀμέσως, κύριε ὑποκόμη...;

Κι' ὁ Ρογῆρος βῆκε πάλι ἔξω.

— Πόσο καλὸς εἶσθε, πατέρα μου, εἶπε ὁ Φλωρεστάν, πού θυμηθήκατε τὴν ὑπόσχεσί σας.

— Ἐγὼ τίς ὑποσχέσεις μου τίς θυμᾶμαι πάντοτε.

— Πόση εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη μου σέ σάς! ἔκανε ὑποκριτικά ὁ Φλωρεστάν. Πῶς θὰ μπορέσω ποτέ νὰ σᾶς ἀποδείξω...

— Δὲν ἔλω ἐγὼ ν' ἀτιμασθῆ τὸνομα μου! Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ!

— Ποτέ!.. Βέβαια ποτέ... Στὸ ἐξῆς, πατέρα μου, σᾶς ὀρκίζομαι...

Ὁ κόμης ἔριξε τὸ γυιὸ του ἓνα παράδοξο βλέμμα καὶ τὸν διέκοψε, λέγοντας:

— Ναί ποτέ πλέον!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Πιτζάν μπῆκε μέσα. Ἦταν ἓνας ἀνθρώπος μὲ βράουσα καὶ πονηρὴ φυσιογνωμία.

— Πού εἶνε ἡ συναλλαγματικὴ; ρώτησε ὁ κόμης ἀπότομα χωρὶς ἄλλες διατυπώσεις.

— Ὅριστε, κύριε, ἀπάντησε ὁ Πιτζάν παρουσιάζοντας ἓνα ἔγγραφο στὸν κόμητα.

— Αὐτὴ εἶνε πράγματι; ρώτησε ἐκεῖνος τὸ γυιὸς του.

— Μάλιστα πατέρα μου.

Ὁ κόμης ἔβγαλε ἀμέσως ἀπ' τὸ πορτοφῶλι του εἰκοσιπέντε τραπέζογραμμάτια τῶν χιλίων φράγκων, τὰ ἔδωσε στὸ γυιὸ του καὶ εἶπε:

— Πλήρως!

Ὁ Φλωρεστάν μένοντας μόνος του, ἔσχισε τὴ συναλλαγματικὴ καὶ εἶπε:

— Μοῦ μένουν τώρα οἱ εἰκοσιπέντε χιλιάδες τῆς Κλοτιλδῆς... Ἄν δὲν ἀνακαλυφθῆ ἡ ἄλλη βρωμοδουλειά, αὐτὰ εἶνε μιά καλὴ περηγοριά... Τὶ νὰ λείει ἔξω αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ πατέρας μου στὸν Πιτζάν;

Ἀκούστηκε τὴ στιγμή ἐκείνη ἀπ' ἔξω ἓνας κρότος σάν νὰ κλειδωνόταν κάποια πόρτα. Ὁ ὑποκόμης χωρὶς νὰ θέλῃ ταραχῆκε.

Τὴν ἴδια στιγμή μπῆκε μέσα ὁ πατέρας του.

— Ἐσεῖς, πατέρα μου, κλειδώσατε τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω; τὸν ρώτησε ὁ Φλωρεστάν ἀνήσυχος.

— Ναί, ἐγώ.

— Καὶ γιατί;

— Τώρα θὰ σοῦ πῶ...

Καὶ ὁ κόμης στάθηκε ὀλόρθος, τρομερὸς μπροστὰ στὸ γυιὸ του.

Ταραγμένος, ὁ Φλωρεστάν καρφώθηκε στὴ θέσι του.

— Τὶ ἔχετε, πατέρα μου; τραύλισε.

— Ἀκουσε... Ὅταν σήμερα τὸ πρωτὶ μὲ εἶδες τόσο ἀπροσδόκητα, νὰ τί σκέφθηκες: «Ὁ πατέρας μου δὲν θ' ἀφήσῃ ν' ἀτιμασθῆ τὸνομά του... Θὰ πληρώσω... Ἄν μπορέσω ἄς τὸν ξεγελάσω μὲ μερικά ἱκετευτικά λόγια.»

— Ἄ! πατέρα μου!.. Μὲ θεωρεῖτε τόσο...

— Μὴ μὲ διακόπτετε... Μὴ νομίζετε ὅτι μὲ περιπαίζετε... Σὲ σέ-

να δὲν ἀπόμεινε πειὰ οὔτε ντροπὴ, οὔτε συνείδησις... Ἐχεις φτάσει στὸ ἔσχατο σημεῖο τῆς ἐξαχθρίσεως. Ποτέ δὲν εἶχες αἰσθημα τῆς μῆρας σου. Δὲν ἔκλαψες βέβαια ὅσο εἶχες χρήματα γιὰ νὰ ἱκανοποιῆς τίς ὀρέξεις σου. Εἶχες τότε αὐτὸ πού λέγεται τιμιότης τῶν πλουσίων. Κατόπιν ὅμως, δταν κατασπατάλησες τὰ χρήματά σου, δὲν ἐδίστασες οὔτε μιά στιγμή νὰ γίνῃς ἀπατεὸν, κλέφτης, πλαστογράφος.

— Ναί, ἀλλὰ μετανόησα γιὰ ὅλα αὐτὰ, πατέρα μου... Στὸ μέλλον θ' ἀλλάξω διαγωγή.

— Δὲν θ' ἀλλάξης ποτέ... Ὅταν θὰ διωχθῆς κακὴν κακῶς ἀπ' τὴν κοινωνία όπου ἔζησες εἰς τώρα, πολὺ γρηγορὰ θὰ γίνῃς ἐγκληματίας... καί, ἂν παρουσιασθῆ ἀνάγκη, δολοφόνος. Αὐτὸ εἶνε τὸ μέλλον σου!

— Δολοφόνος! Ἐγώ;

— Ναί, γιατί εἶσαι ἓνας ἀνάνδρος!

— Ἄνάνδρος ἐγώ!.. καὶ ὅμως στίς μονομαχίες μου ἀπέδειξα...

— Σοῦ λέω πῶς εἶσαι ἓνας ἀνάνδρος! δὲν δέχομαι μὲ φωνὴν τρομερὴ ὁ κόμης. Προτίμησε τὴν ἀτίμια ἀπὸ τὸν θάνατο... Καὶ θαρρῆ μέρα πού, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσῃς χρήματα, δὲν θὰ διστάσῃς ν' ἀφαιρέσῃς τὴ ζωὴ ἑνὸς ὁμοίου σου... Ἄλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γίνῃ ποτέ αὐτό. Ἐφτασα ἑγκαίρως γιὰ νὰ προφυλάξω τ' ὄνομα μου ἀπὸ τίς καινούργιες σου ἀτιμίες... Τώρα, πρέπει νὰ τελειώσουν ὅλα!

— Τὶ εἶπατε, πατέρα μου; φώναξε ὁ Φλωρεστάν περίτρομος. Τὶ ἐνοεῖτε μ' αὐτὰ τὰ λόγια σας;

Ἐξάφνα δυνατὰ χτυπήματα ἀκούστηκαν στὴν πόρτα.

Ὁ Φλωρεστάν ἔκανε ἀμέσως μιά κίνησι γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ ἀνοίξῃ ἄλλὰ ὁ πατέρας του τὸν ἔρπαξε ἀπ' τὸ χέρι, τοῦ τὸ ἔσφιξε μὲ δόναμι καὶ τὸν συγκράτησε.

— Ποῖος εἶνε; ρώτησε ὁ γέρο κόμης.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀνοίξτε! ἀπάντησε ἀπ' ἔξω μιά φωνὴ ἐπιτακτικὴ.

Ὁ κόμης γύρισε τότε πρὸς τὸ γυιὸ του καὶ τὸν κύτταξε μὲ ὄφρος ἄγριο.

— Ὅστε ἡ πλαστογραφημένη συναλλαγματικὴ τὴν ὁποία πληρώσαμε πρὸ ὀλίγου δὲν ἦταν ἡ τελευταία; ρώτησε.

— Πατέρα μου, σᾶς ὀρκίζομαι πῶς ἦταν ἡ τελευταία! ἀπάντησε ὁ Φλωρεστάν.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀνοίξτε! ξανακούστηκε ἡ φωνὴ ἀπ' ἔξω.

— Τὶ ζητᾶτε; ρώτησε ὁ κόμης.

— Εἰμαστε ἀστυνομικοί. Ἦρθαμε νὰ κάνουμε μιά ἔρευνα γιὰ μερικά διαμάντια πού ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸ χρυσοχόο Μποντουέν στὸ μέγαρο τοῦ μαρκησίου ντ' Ἀρβίλ... Γιὰ τὴν κλοπὴ

αὐτὴ, κατηγοροῦνται ὁ ὑποκόμης ντὲ Σαιν — Ρεμί, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἔχουμε ἐνταλμα συλλήψεως. Ἄν δὲν ἀνοίξετε, κύριε, θ' ἀναγκαστοῦμε νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα!

Καθὼς θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας, ὁ μαρκησίου ντ' Ἀρβίλ, λίγο πρὸ τῆς αὐτοκτονίας του εἶχε καλέσει ὁστὸ μέγαρο του τὸν χρυσοχόο Μποντουέν νὰ τοῦ δειλῆ τίς συλλογὲς τῶν κοσμημάτων του, προκειμένου νὰ διαλέξῃ μερικά ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ τὰ προσφέρῃ στὴν σύζυγόν του ὡς ὕστατο δῶρο. Στὴ σκηνὴ αὐτὴ, ἦταν παρὼν κι' ὁ Φλωρεστάν, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν πρόφρασι ὅτι ἤθελε νὰ δῆ τὰ κοσμήματα, κατ' ὄρθους νὰ ὑπεξαίρησε μερικά πολυτίμητα διαμάντια.

— Καὶ κλέφτης! Δὲν γελῶ- μουν λοιπὸν! ψιθύρισε ὁ κόμης συντετριμμένος μὲ σιγαλὴ φωνή. Ἦρθα νὰ σ' ἐξαναγκάσω νὰ πεθάνῃς, ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἀργησα πολὺ...

Ἄ! — Νὰ μ' ἐξαναγκάσετε νὰ πεθάνω; τραυλῖσε ὁ Φλωρεστάν πού τὰ εἶχε πειὰ χαμένα.

— Φτάνουν πειὰ ἡ ἀτιμίες μὲ τίς ὁποῖες λέρωσες τὸνομά μου, φώναξε ὁ κόμης. Νά, ἔχω ἐδῶ δυὸ πιστόλια! Πάρε τὸ ἓνα καὶ αὐτοκτόνησε! ἀλλοίως θὰ σὲ σκοτώσω ἐγὼ μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι, καὶ θὰ πῶ κατόπιν ὅτι σκοτώθηκες μόνος σου ἐπάνω στὴν ἀπελπίσειά σου γιὰ ν' ἀποφύγῃς τὴν ντροπὴ!

— Πάρε τὸ πιστόλι καὶ αὐτοκτόνησε! φώναξε ὁ κόμης.

(Ἀκούοιθε!)